

ΓΡΑΜΜΑ ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΙΑ ΠΡΟΣΜΟΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗΣ

19-3-2017

Νίκο,

παιδικέ και αδελφικέ μου φίλε,

έφυγες βιαστικά για το ταξίδι αυτό που δεν είναι σαν τα άλλα που έκανες, τα τόσα χρόνια της αθλητικής μας ζωής. Το ταξίδι αυτό είναι παντοτινό. Ο προορισμός θολός και άγνωστος σε εμάς που μένουμε πίσω.

Μου μένουν μόνο οι άπειρες φωτογραφίες μας που αποτυπώνουν τα όσα ζήσαμε. Μόνο οι μνήμες βλέπεις ότι απομένουν για να έρθει η συνειδητοποίηση της οριστικής σου αναχώρησης.

Πόσο παιδιά ήμασταν, πόσο μικροί, πόσο νέοι, σαν πρωτογνωριστήκαμε!

Θα θυμάσαι σίγουρα. Αποκλείεται να ξεχαστούν τα όνειρα, οι ελπίδες, τα σχέδια, οι τρέλες που κάναμε μαζί.

Τότε που ξεκινούσαμε να κατακτήσουμε τη ζωή και που πιστεύαμε ότι τα ξέρουμε όλα.

Οι καυγάδες μας στη Χ.Α.Ν., τα τσιγάρα μας στον Καρέα, κρυφά από τον Σπήλιο, τα καρέ μας με τον Βόγλη, τον Παπαδούκα και τα άλλα παιδιά με τα φοβερά «πενταρέ» και τους αμέτρητους μπαλαντέρ, οι φωτογραφίες μας στο άλσος της Φιλαδέλφειας, οι πλάκες μας στη Γεναίου Κολοκοτρώνη, οι στιγμές που ζήσαμε στο Βερολίνο, το εφημεριδάκι της Ε.Δ.Α.Επ.Α., οι μάχες για την διοίκηση της ομοσπονδίας και τόσα άλλα που μου περνάνε σαν αστραπή από το μυαλό. Αλήθεια, πόσο γεμάτες είναι οι δεκαετίες που πέρασαν;

Γεύτηκες την νίκη και την ήττα σαν αθλητής αλλά και σαν άνθρωπος. Διακρίθηκες, ξεχώρισες, έκλαψες, γέλασες, πόνεσες, λάθεψες, πρωταγωνίστησες, διδάχθηκες και δίδαξες.

Κάποτε παίξαμε κορώνα - γράμματα και κέρδισες την θέση του προπονητή. Πολύ την αγάπησες. Πόσα παιδιά περάσαν απ' τα χέρια σου!!! Και γίναν αθλητές και αθλήτριες ξεχωριστοί!!!

Νίκο, παιδικέ μου φίλε και συναθλητή,

Κανείς δεν θα μοιραστεί πια την δική σου θεώρηση των κοινών μας αναμνήσεων. Βίαια αναχώρησες, αφήνοντας πίσω σου το αιώνιο ανεκπλήρωτο.

Λόγια που δεν είπαμε, τηλεφωνήματα που δεν ανταλλάξαμε, πίκρες που δεν γλυκάναμε, καθρέφτες που δεν κοιταχτήκαμε, φευγαλέες στιγμές που δεν συγκρατήσαμε. Αδιανόητη για τους θνητούς η οριστική αποκοπή από αγαπημένα πρόσωπα και η επιβεβαίωση της περαστικής μας ύπαρξης.

Έγινες αυτός που δεν θα ξανάρθει. Με πολλούς συναντήθηκες στην πορεία της ζωής σου. Είμαι βέβαιος ότι όλοι επιθυμούμε, μετά την αναχώρησή σου, να σε κρατήσουμε ζωντανό μέσα μας, να μην καταταχθείς στους περαστικούς που πηγαίνουν στην λήθη.

Νίκο, παλιέ μου φίλε, Το «ύστατο χαίρε» ανήκει στον κόσμο των ζώντων. Θα ξαναβρεθούμε, είμαι σίγουρος, είναι το αναπόφευκτο. Θα συναντηθούμε και θα τα πούμε όπως παλιά, δίχως αυτή τη φορά εμπόδια μικρά και ταπεινά ανάμεσά μας, ίσως και χωρίς λόγια. Δυό παιδικοί, αδελφικοί φίλοι, συναθλητές και για πολλά χρόνια συνοδοιπόροι.

Έχε γειά Νίκο. Λείπεις ήδη.

Οδυνηρό αυτό το αντίο.

Μανώλης